

[... Fragment ...]

- Hai, recunoaște: ți-a fost frică de mine. Ți-ai amintit, deodată, de certificatul meu și ai început să regreți că nu i-ai dat importanța cuvenită. Așa este?

- Dacă ai fi fost în locul meu, nu ai fi gândit la fel?

- Ba da, din păcate... Nu știu cum să te conving că sunt un tip pașnic, în ciuda evidențelor care mă incriminează...

- Chestia asta cu „pașnicul” am auzit-o o dată, la o ședință de partid. Acum vreo cincisprezece-șaisprezece ani... Lucram într-o comună, pe Dunăre. Mare ședință mare. Am fost convocați în sala căminului cultural... „Toată floarea cea vestită a întregului apus”... de eră. Noi, intelectualii, stăteam în primele rânduri, alături de tractoriștii frunțași și de mulgătoarele care se evidențiaseră în întrecerea socialistă. La prezidiu: nea Chibuț-primarul, secretarul de partid comunal și delegatul de la județana de partid. Se fac prezentările, se alege secretariatul, se citește darea de seamă... gargara obișnuită despre realizările organizației locale, întreruptă din când în când de citate din „tovarășu”, de la ultima plenară, multe dintre ele potrivitându-se în context ca oiștea-n gard... Ești prea tânăr, nu cred că ai prins așa ceva.

- Am văzut câte ceva la televizor.

- Alea erau mizilicuri. Ce apărea acolo era atent selectat, parfumat și pomădat. Să fi văzut ce era în realitate! Dacă nu ar fi fost atât de cumplit, putea părea chiar haios. Îți trebuia însă un destul de pervers simț al umorului ca să te poată distra un spectacol ca acela. Nea Chivuț avea un tic verbal când se referea la consătenii lui: „oameni pașnici și harnici”. După ce l-a auzit de vreo zece ori, tipului de la județ i-a sărit muștarul: „Dar mai lasă-ne, tovarășe, cu oamenii dumitale pașnici. De-aia sunteți pe primul loc din țară la crime și furturi? De pașnici ce sunteți?” „Acelea sunt elemente declasate. Își ispășesc pedeapsa, la închisoare. Noi, ceilalți, suntem...” „dă să apere primarele onoarea comunei. „Da, voi sunteți pașnici, știu. Asta, până când împlântați cuțitul în careva” zice „tovul” de la centru, cu lehamite... Așa, și cu tine.

- Mă crezi sau nu, până în urmă cu câteva zile, nu m-am atins de vreun fir de păr al cuiva. Nici măcar când eram copil nu m-am bătut cu alții. Stăteam mai mult prin casă.

- Te cred, lasă... Se vede pe tine că nu ești violent, dar oamenii sunt imprevizibili.

- Ai dreptate. Uită-te, de exemplu, la tine. Pun pariu că în viața de zi cu zi ești cu totul altfel.

- S-ar putea să-l pierzi.

- Sigur că s-ar putea. Dar, tot atât de bine, s-ar putea să nu.
- Uite că mai sunt doar 63 de kilometri până la G... spune ea și începe să fredoneze, mai întâi fără cuvinte, apoi o aud destul de clar: *What's a nice kid like you doing in a place like this?*
- Îți place să cânti, constat, stupid.
- Așa crezi? *Very, very clever!*
- Degeaba râzi. Poate că n-ai observat, dar mereu fredonezi câte ceva când ești bine dispusă. Și maică-mea făcea la fel, dar numai când era bătrânul plecat.
- Asta e de bine sau de rău?
- Știi eu? Era doar o constatare. Muzica mă cam lasă rece. Tu însă...
- Mie-mi place, recunosc. E răspunsul pe care îl dă subconștientul meu la întrebările pe care tot el le naște...
- ...?!
- Știi, parcă văd acolo, înăuntrul creierului, cum se adună câțiva neuroni săltăreți, își fac o canapea moale din grămada de substanță albă în care se cuibăresc, și încep să se înghiontească, să se dea rotunzi și să-și dea coate, să se-ncaiere de să iasă scânteii ... după un timp, din atmosfera incandescentă care îi înconjoară, încep să se cristalizeze cuvinte, gânduri dezlănate, multe inutile, pe care le desfac cu gheruțele dendritelor și le dau la o parte printr-o mișcare scurtă a codițelor axonale... uneori însă din joaca lor țâșnește Întrebarea... Apoi, dacă tot au văzut că sunt în stare de ceva, încep să se frământa să găsească Răspunsul. Aici, e însă mai greu... Încep să foiască neliniștiți... deja nu mai este doar o joacă... În cele din urmă, adorm... și visează. Muzica este visul lor colectiv. De multe ori este și Răspunsul.
- Cam livrescă imaginea asta. Dacă e s-o luăm în seamă, mă întreb ce se întâmplă cu afonii...
- Răspunde-mi tu!
- Păi, e teoria ta...
- A ta care este?
- Nu știu, nu mi-am pus o astfel de problemă.
- Pune-ți-o! Sună cam obscen, dar asta este...

Începe din nou să râdă, în timp ce mintea mi se chinuie să formuleze ceva cât de cât inteligent. Ah, am găsit!

- Afonii operează cu altceva...
- Vezi că știi! spune ea cu tonul învățătoarei care îl stimulează pe prostul clasei.
- Cu imagini... mișcare... formule matematice...
- Exact! Nota 9 și un sfert.
- De ce nu 10? mă răsfăț eu.
- Vei afla când te vei face mare, puștiulică...